

Wetterlundhelgen 2024 – texturval för samtal

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

TREDJE KAPITLET sid

Lejonet Läs Upp 5:1–5	1
I. Lejonet i vårt ställe.....	1
II. Lejonet i oss eller vi i honom	2

FJÄRDE KAPITLET

Lammet Läs Upp 5:6–14	1
------------------------------------	---

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon

1 Lammet i vårt ställe	1
2 Lammet i oss eller vi i honom	2
3 Det tidsenliga Lammet.....	3

ANDRA DELEN

Lammets död.....

I Vad är vilddjuret?	
1 Vilddjuret är världens synd	4
3 Vilddjuret är världens straff.....	5
III Lammets lidande	
1 Vrede och nåd	5
2 Andevattnet.....	6
3 Lidandesfrestelsen.....	7

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet

3 Skökans Lamm	8
----------------------	---

Efter varje texturval refereras till var de står i bokutgåvan av ANDENS LAG samt i den digitaliserade pdf-versionen.

ANDENS LAG kan laddas ner som pdf från Skriftkommitténs hemsida
<https://www.npwetterlund.se/skrifter>

Frågor för samtal – se de två sista sidorna i detta häfte.

TREDJE KAPITLET

Lejonet

Läs Upp 5:1–5

Guds evighetslöften är sju. Med dem slutar alla sju breven till församlingarna i mindre Asien. Och alla dessa löften är bundna vid ett enda ord, ordet: **övervinna**. ”Den som övervinner” ska få, ”den som övervinner” ska få o.s.v. (Upp 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Och när Uppenbarelsebokens syner håller på att avslutas, då inträder den högtidligaste stunden i den nytestamentliga profetian. Ty då tar han, som sitter på tronen, själv ordet. Det är den enda gången i hela denna bok då han själv talar. Och i de ord han då säger, sammanfattar han alla sina löften till ett enda, som han kallar ”**detta arv**”, nämligen ny himmel och en ny jord med ett nytt Jerusalem. Och detta oändliga och utsägliga löfte binder han vid ett enda ord, det ordet övervinna: **Den som övervinner ska få allt detta i arv**. Det är den Allsmäktiges, den Heliges och den Eviges sista ord i den heliga Skrift. Och med detta slutord binder han alltså varje människa vid övervinnandets fruktansvärt allvarliga grundlag (Upp 21:7). Människa, märk detta!

Ty övervinnandet är en oeftergivlig grundlag för allt liv. Det är självbevarelsens världsgrundlag, som Gud inskrivit i allt skapat. Och det kerubiska lejonansiktet är just denna lag, som vi sett.

Allt levande har lejonansiktet, bär i sig driften och kraften till självbevarelse. Och det måste, varje efter sin art och grad, genomgå en kamp för sin tillvaro. I annat fall är livet förlorat.

Redan den lilla grodden måste övervinna mullens tryck och spränga dess skorpa. Om inte, så blir förkrympning och död dess oundvikliga lott.

Djuret måste kämpa en mångsidig och oavlätlig kamp för sin tillvaro, annars är det förlorat. — Den lekamliga människan likaså.

Samma lag för den andliga människan. Men här uppträder han som högsta naturlag. Han bjuder under *frihetens* fruktansvärda ansvar. Och här har seger eller nederlag omätliga följder inte blott för människan själv utan för hela den lägre skapelsen. Inte ett sandkorn i jorden, inte en planta på marken, inte det minsta kräk i den doldaste vrå, som ej delar resultatet av människans kamp. Allt skapat ropar med tårat öga till människan: ”Övervinn, övervinn!” (Rom

8:14–23)

Och nu rör sig vår text omkring blott ett enda ord, ordet *övervinna*. ”Gråt inte! Se, lejonet av Juda stam har **övervunnit**” (Upp 5:5), säger en av de äldste. I detta ord sammanfattar han alltså hela Kristus verk i livet och i döden. I övervinnandet ser han sålunda hela Kristus värdighet, kraft och makt att ta boken, som innehåller världens styrelse och frälsning.

Ty kerublejonet har fallit, övervinnandets grundlag är bruten. I dess ställe har trätt vildlejonets konungsliga världslag, syndens och dödens slavlag.

Kerubheligheten är försvunnen och kerubhärligheten med den. Förstabudsståndet är övergivet.

Allt var kerublejonets fel. Det försummade vakthållningen mot frestaren. Och det har blivit övervunnet av det rytande vildlejonet.

Därför måste Kristus träda i lejonets ställe. Han måste först och sist och framför allt vara kerublejonet. Därför kallas han **Lejonet** av Juda stam. Det är Kristus första benämning i kerubsynen. Innan Johannes ser honom som Lammet, hör han honom kallas Lejonet. Därmed ställs lejonuppgiften hos Kristus såsom själva hans grunduppgift. Han måste först och sist vara **övervinnaren**. Och i enlighet därmed sammanfattar han själv hela sitt verk i liv och död i detta enda ord: ”Jag har övervunnit” (Upp 3:21). Och han säger att han är den ”*starkare*, som **övervinner** den *starke*, och tar ifrån honom alla de vapen som han litade till” (Luk 11:22).

Kristus grundbenämning är alltså enligt vår text, ”Lejonet”. Han är Lejon-Lammet eller Lamm-Lejonet. Och därför undergick kerubsynen, som vi sett i Hes 1:10, den förändringen att lejonet visade sig först. ”Den första varelsen liknade ett lejon” (Upp 4:7). Och strax träder Lejonet av Juda fram på den nytestamentliga skådeplatsen.

I

Lejonet i vårt ställe

Kerublejonet har fallit. Men Lejonet av Juda trädde fram och intog dess plats, och det redan i Guds eviga råd.

Han steg i fullaste mening i vårt ställe, *nämligen så långt den helige och rättfärdige kan stå i syndarens ställe*. Mer krävde inte Gud av honom, och mer behöver vi inte. Nöjer oss med det.

Han stod sekundligen under kristallfästet så som vi skulle stått där. Han skylde sekundligen sina fötter och sitt ansikte med den heliga fruktans vingar. Ty Herrens fruktans ande ”vilade” över honom. Och han steg sekundligen uppåt på kärlekens vingar, så att dånet av dem fyllde hela Kanaans land. Så stod han sekundligt budständig i firsidig förstabudskärlek till Fadern och i tusenfaldig andrabudskärlek till oss (Mark 12:28–31). Så blev det första budet och därmed alla buden lejonliv, lejonbud och lejonevangelium i Lejonet av Juda stam. Han var och är Guds lag i personlig gestalt.

Kerubernas helighetssång sjöng han från krubban till korset i varje tanke, känsla, ord och gärning, så att han glödde som eld och brann som bloss i helighet och rättfärdighet. Han var Guds Helige (Apg 2:27).

Skapelsen var för honom kristallhavet. Med sin rena väsenseld stod han i samband med hennes kerubiska eldkrafter. Han förvandlade vatten till vin, gick på Gennesarets sjö, bespisade 5 000 män, befallde över sjukdomarnas hela skara och bjöd döden släppa sitt rov. Sådant var för honom helt naturliga saker. Ty han levde naturligt i den kerubiska övernaturen. Och sådana gärningar ter sig för varje kerub-människa som förnuftiga ting.

Han såg allt med Faderns blick, gjorde allt med Faderns hand, åkte alltid i Faderns vagn. Och därför krossade hjulen allt motstånd, nämligen så som det kunde och skulle krossas i kärleken på förnedringens färd. Och allt detta gjorde han i vårt ställe.

Självbevarelsen var grunddraget i hans liv. Först och främst *egen* frälsning. Om den bad han med höga rop och tårar (Heb 5:7). Ty på den hängde hela världens frälsning.

Övervinnandets omutliga, oeftergivliga världslag var grundlagen i hans liv. Ty den *måste* upprättas och helgas i hans egen person och genom honom i hela skapelsen. I annat fall är hon för evigt utestängd från alla Guds löften. Ty de sitter alla som evighetsblommor i en krans på övervinnandets band.

Därför satt han sekundligt lärvillig konung och präst på förnedringens safirtron. Det rytande vildlejonet närmar sig planet. Dråpslaget faller tre gånger i öknen och sju gånger på korset samt dessutom en gång i varje sekund i livet och i döden.

Detta rytande vildlejon mötte honom i gestalten av de båda vilddjuren. Det var dem han

måste övervinna. Ty de är allt ont.

Lejonbjörnleoparden, världsanden, nalkas honom först genom ljuvliga lockelser, därefter med bitter plågodöd. Det gällde att smila eller pina omkull honom.

Och hand i hand med kattbjörnen gick lammormen. Han var det dåtida falska profetdömet med den förstabudslösa lagen och löftet, den judiska skökan. Och båda djuren står inför honom i Pilatus och Kaifas.

Och han övervann alla frestelser av dessa båda vilddjur. Och därmed hade han övervunnit allt ont. Han bevisade sig som ”den starkare”. Han var övervinnaren in i döden. Det var lejonverket. Och det skedde i vårt ställe.

Och alla fyra kerubansikteterna samverkar. Där ett är, där är de alla med. Vad ett gör, det gör de alla. Så var de alla med om övervinnandet, vart och ett med sin uppgift. Alla har övervunnit.

I denna lejonseger ligger försoningen för världens synd. Där står ett kungslejon i Lammets blod. Det är blodets värde, makt och kraft. Det är *Lejon-Lammet* som tar boken.

Lejonet av Juda är stamkeruben, stamövervinnaren, stamheligheten, stamrättfärdigheten.

Stamlejonet Jesus Kristus är ”gottgörelsen”, ”tillfyllestgörelsen”. I honom ligger fullkomlig ingreningskraft och grenlivskraft och övervinnande tronkraft. Och Gud nöjer sig med den välbehagliga stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets frukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då*, när världen låtit försona sig med Gud genom utgrening ur vilddjursstammen och ingrening i lejonstammen.

II

Lejonet i oss eller vi i honom

Stammen finns. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste bli grenlejon i Stamlejonet. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än grenfrälsningen (Joh 15:4–6).

Lejonet har inte övervunnit i vårt ställe, så att vi ska *slippa* att övervinna – utan i vårt ställe, så att vi ska *kunna* övervinna genom honom. Så kunde Paulus och de till vilka han skrev, ”vinna en överväldigande seger” i 7 lidanden och 9 frestelser (Rom 8:35–37; 12:21). Det är lejonnåden i Kristus.

Men, men — gren, gren i honom! Därpå hänger det. Och som gren i stamkeruben har du din evangeliska kerubuströstning. De 4 vingarna

sveps kring fötter och ansikte till helig och salig abbafruktan, och de 2 andra sträcks till abbakärlekens lätta lyftfärd i safirblå rymd. Ansiktena gör kerubtjänst åt alla sidor i alla väder. De många ögonen öppnas till sekundlig kerubsyn, de många händerna sträcks till sekundligt kerubverk. Lamporna tänds, elden glöder, kristalltemplet strålar från ovan och nedan. ”Rulla!” ropas det åt hjulen, så att du ”hör det med dina öron”, och vagnen går segerrikt fram på förnedringens väg i liv och i död.

Sådant är grenståndet, som är förstabudsståndet och därmed segerståndet i alla bud. Nu farväl, ni mergudar alla, ty Gud är En, och hans namn är Ett.

Så blir du oförmögen att synda (1 Joh 3:9). Ty av dina sekundliga synder ”gör” du ingen enda synd. Ty *du* har synden, och *synden* har inte *dig*. Du är ovanpå. Du och inte synden sitter på tronen.

Detta är lejonnåden i Kristus. Så omätligt djup, hög och vid är den.

Lejonnåden i Kristus vill lära människan livets läxa: världsgrundlagen, självbevarelsens, övervinnandets oeftergivliga lag. Just därför släpps frestaren på dig allsidigt och oavlåtligt, som du ser. Nämn mig vad gott du vill, och jag ska säga dig namnet på dess sekundlige dödsfiende. Friden hotas av ofrid, fröjden av bedrävelse, kraften av svaghet, ödmjukheten av högmod, tålmodet av otålighet, kärleken av själviskhet, sanningen av lögn o.s.v. Lejon-Lammet i ditt bröst släpps aldrig ur sikte av vilddjuret. Kring varje himmelens duva kretsar en hök på vår jord. Här står den sekundliga kampen. Sjulöfteskranen framhåller han, som sitter på tronen. Vinner du, så har du den. Övervinnes du, så är den förlorad. Så allvarlig är nåden. Alltså: en lejonblick, ett lejonslag i vart och ett nu, och hälen på ormens huvud vid vart och ett steg — det är livets grundlag i syndens värld. Och den lagen är lejonevangeliet i Kristus.

Men här får du i början vidkänna många och bittra nederlag, ända till dess du blivit en komplett nolla i konsten att frälsa dig själv. Ty det är den själviska självkraften, som utestänger lejonkraften.

Och här krävs ihärdig övning, just vad Paulus kallar ett *arbete* med fruktan och bävan på själens frälsning (Fil 2:12–13). Ty Lejonets segerkrafter griper dig aldrig mekaniskt. De finns i honom blott som material, varav du ska bygga din segermänniska, ditt evighetshus på

klippan, vilket står fast i slagregn, flod och storm (Matt 7:24–25).

Kristus kommer människan till del såsom bröd och dryck. Lejonet måste ätas och drickas, d.v.s. inbegäras, inkännas, intänkas, inviljas, inhjärtas, insjälas, inkraftas och införstås, smältas och omsättas till en lejonmänniska just där du är ställd i livet.

Och här får du sekundligen erfara ställföreträdareskapets omätliga nåd. Ty sekundligen står han ”inför Guds ansikte för vår skull” (Heb 9:24), och överskyler ditt ofullkomliga övervinnande med sitt fullkomliga övervinnande, ända till dess han så fullkomligt grenat in dig i sig, att du är honom fullkomligt lik.

Nu fram med Lejonet! Ty nu uppstiger det rytande vilddjurs-lejonet med väldig kraft ur själva avgrunden och rycker hela världen med sig in på Harmageddon. Där ska striden om världsväldet stå mellan vilddjurs-lejonet från nedan och Lejon-Lammet från ovan. Fram med lejonevangeliet, ni Herrens helige, så att ni blir Harmageddoniska lejonlamm, då ni grips av vilddjurs-lejonets klor och rivs i stycken av dem.

ANDENS LAG sid 96–103 (pdf Kap.3 sid 1–5)

Men akta dig för den vita faran som kommer så välmenande och så nitisk i Guds namn – skökan, som i Lammets namn borttar Lejonet ur Lammet och slingrar sig undan övervinnandet.

Nej, *tro* och håll *fast, fast, fast* din Skapares sista ord till världen: *Den som övervinner ska få detta i arv, och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son. Men de fega, (de lejonlösa) ... de ska få sin del i sjön som brinner av eld och svavel.*

(Upp 21:7–8)

AL sid 108 (pdf Kap.3 sid 8)

FJÄRDE KAPITLET

Lammet

Läs Upp 5:6–14)

Vi har ofta talat om kristalltemplet. Och på det ligger hela vikten. Ty det är ”Herrens härlighet” i motsats till beläteshärligheten, ”Guds rike” i motsats till världsriken, och ”den lilla stenen” som krossar dem alla.

Kristalltemplet består, som vi sett i vårt första kapitel *Keruberna*, av sju saker: kristallvalvet, kristallgolvet, safirtronen, riksplanet, de sju lamporna, krysolitjulen och kerubkonungen, som har detta tempel både inom och utom sig. Och kerubkonungen består av sju saker: ansiktena, vingarna, ögonen, händerna, ljuskläderna, eldskroppen samt det glödande silver- och guldhjärtat. (Hes 1:22-28)

Och alla fjorton sakerna är en och samma sak, nämligen ”Herrens härlighet” eller ”härlighetens Ande” (1 Petr 4:14). Denne ande har skapat dem alla, i denne ande har de alla sitt bestånd. Alla är de blott olika sidor och former, krafter och uppenbarelser av Guds ande. De är det rike som består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande – märk ”i den helige Ande” (Rom 14:17).

Därför hade Kristus blott ett enda ämne för alla sina predikningar, och det var: ”himmelriket”. Han predikade ”evangeliet om riket” (Matt 4:23; 9:35; 24:14; Mark 1:14; Luk 4:43; 8:1; 16:16). Himmelriket är templet.

Och därför hade han blott en enda uppgift på jorden – att uppbygga templet. Ty så var det profeterat om honom: *Så säger Herren Sebaot: Se, en man vars namn är Telningen. Under honom ska det gro, och han ska bygga Herrens tempel. Ja, han ska bygga Herrens tempel, han ska vinna härlighet och sitta på sin tron och regera. En präst ska han vara på sin tron* (Sak 6:12–13). Alltså: Telningen ska vara tempelbyggaren. Det är hans enda och hela uppgift. Lägga märke till det.

Och det var även profeterat att templet skulle byggas med Guds ande: **genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot** (Sak 4:6). Och om detta tempel i nytestamentlig gestalt säger ”Telningen”: *Tro mig, kvinna, det kommer en tid när det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni ska tillbe Fadern. Men det kommer en tid, och den är redan här, när sanna tillbedjare ska tillbe Fadern i ande och sanning. Sådana tillbedjare vill Fadern ha. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och*

sanning (Joh 4:21–24). Detta sanningens andetempel är just kristalltemplet, pingstkyrkan, himmelriket ”i helig ande”.

Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande och till den grad bestå av ande, att Telningen både till ande, själ, blod och kropp skulle bli ”anden”, så är det klart att Lammets hela betydelse ligger i anden. Hans uppgift är helt och hållet och på varje punkt i livet och i döden en **andeuppgift**.

Och just denna andeuppgift är avbildad i vår text (Upp 5:6) med Lammets 7 horn och 7 ögon, som är Guds 7 andar (Jes 11:1–5).

Sålunda: vill vi ha en rätt uppfattning av Lammet så ska vi lägga märke till dessa horn och ögon, som är sinnebilderna av hans sjufaldiga ande. Om inte, så sjunker vi ned i den andelösa och köttsliga lammlära, med vilken skökan fördärvar alla jordens folk.

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon

1

Lammet i vårt ställe

Då människan släppte förstabudsståndet i anden, då förlorade hon ”Herrens härlighet”. Och hon utdrevs ur paradiset, som är kristalltemplet, eller — vilket är detsamma — anden togs ifrån henne och med honom templet. Och då anden var förlorad, var allt förlorat. Ty ingen kunde återta den, emedan människan blivit kött, d.v.s. djur (1 Mos 6:3).

Då framträdde Lammet och steg i vårt ställe, och det redan i Guds eviga råd och på fallets dag. Och han stod i liv och död i vårt ställe just i den rustning som behövdes i en andelös värld: **sju horn och sju ögon**.

Vad dessa ögon är har vi sett. De är Guds sju andar, som betecknar Guds ene och samme ande i hans oändliga mångsidighet, mångfald och mångkraft. Och namnen på dessa andar har vi tagit hos Jesaja (11:1–5). De heter **Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan** och **Rättfärdighet**.

Denne sjufaldige ande ”vilade” sekundligen över Lammet och nedsteg i honom.

Och denne sju-ögon-ande var Lammets tempelvalv, tempelgolv, tronen, planet, lamporna, hjulen – ja, lammkonungen själv med det glödande silver- och guldhjärtat, eldskroppen, ljuskläderna, ansiktena, vingarna,

ögonen och händerna. Men allt detta blott i helig förnedringsgestalt. Anden var för honom en sekundlig livsuppgift med ett sekundligt ansvar. Lammet gick *i skola*, lärde sig att lyda (Hebr 5:7–10) ända till den stund då han säger: ”Det är fullbordat” (Joh 19:30).

Ty Lammet hade också sju horn. Och horn är vapen till anfall och försvar. I hornen ligger djurets styrka. Och ett djur har i regel ett horn för vart öga. Ögat uppfattar faran, hornet avvärjer den.

Så har också Lammet ett horn för vart öga. Vid **Vishetens** öga sitter **Vishetens** horn, vid **Förståndets** öga sitter **Förståndets** horn o.s.v.

Den sjufaldige ögonanden är alltså en sjufaldig hornande, d.v.s. **kraftande**. Vi kallar honom så.

Och just en sådan helig hornande eller kraftande behövdes i horndjurens värld. Ty Lammet hade att möta draken som har 10 horn (Upp 12:3), och lejonbjörn-leoparden som har lika många, och lammormen som har 2 horn (Upp 13).

Här står alltså 7 horn mot 22 horn. Och mellan dem står striden. Lammets hela liv ända in i döden var ett sekundligt hornmöte, en sekundlig sammandrabbning mellan helig kraftande från ovan och ohelig kraftande från nedan. Och här gällde det för Lammet blott ett: att **övertvinna**, att med ande övertvinna ande. Därpå hängde allt i liv och i död. Och det gjorde han:

Och härmed var alla tre horndjuren övertvunna. Och det är detta, som den högst förunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon vill lära oss.

I denna övertvinnande ögon- och hornandekamp in i döden ligger Lammets hela betydelse. Ett enda nederlag — och allt hade varit förlorat. Ty han hade då inte varit det vank- eller felfria Lammet. Allt berodde på om han var ”den starkare”, som kunde ”övertvinna” och avvärja ”den starke”, som vi sett i kapitlet om Lejonet.

Och i denna sekundliga kraftandekamp, ofta under starkt rop och tårar, växte Telingen upp från Isai stubbe och Davids rot och blev livets träd i Guds paradiset. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss ”till godo” (Hebr 5:7–10).

Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden. Han hade nämligen av Fadern fått löftet om den helige ande (Apg 2:33), härlighetens ande som han ägde innan världen

var. Men det löftet kunde vinnas blott genom ett sant, ett felfritt människoliv in i döden. Han måste sekundligen forma sin ande, själ och kropp till en helig tempelboning åt Guds ande. Ty blott i gestalten av en sann människa kunde Guds ande bli ätbar mat, drickbar dryck och inandningsbar luft till evigt tempelliv för oss människor. Därför vilade Lammets blick sekundligen på Faderns löfte om anden. Och det löftet fick han ut.

Lidandet var alltså inte det yttersta målet. Det var blott det nödvändiga *medlet* för målet. Lidandet var för Lammet *en skola*, i vilken han skulle inlära en lydlig ande. Ty blott såsom fullärd i lydnad kunde han ge den lydnadsande som orsakar vår eviga frälsning, emedan den sätter oss i stånd att lyda Lammet. Och någon annan frälsning än lydnadsfrälsningen genom Lammets ande finns inte (Hebr 5:7–10).

Döden var inte det yttersta målet. Den var blott den nödvändiga *vägen* till målet. Döden var Lammets *födelse* till härlighetens rike. Ty så står där: *Gud har löst honom ur dödens födslovändor* (enl. grundtexten), *eftersom det inte var möjligt för döden att behålla honom* (Apg 2:24). Dödsqualen var alltså födslokal. Långfredagen var hans födelsedag. Och sådana kval är inte *mål*, utan *medel*. De har till uppgift att framföda barnet. Huvudvikten ligger ju inte på smärtorna utan på det som framföds i dem. Och det som här framföddes var den i förnedringen fullkomnade, fullgångna människan, tempelmänniskan, kärlet för härlighetens ande. På vändorna gjorde Fadern slut, då Lammet hade fullhelgat sig själv. Och Faderns ande tog det andelydiga, genomheliga och genomrättfärdiga kärlet i evig härlighetsbesittning. *Det* var målet.

Och så står Lammet mitt i tronen med sju horn och sju ögon till tecken att han levt in, lidit in och dött in i sig Guds sju andar. Han har dyrt förvärvat sig dem. Och nu äger han dem som sjufaldig härlighetsande i människogestalt för evigt. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss ”till godo”.

ANDENS LAG sid 107–115 (pdf Kap.4 sid 1–4)

Lammet i oss eller vi i honom

Stammen finns. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste utgrenas ur vilddjursstammen, vildviljan, vildsinnet, vildhjärtat. Kort sagt: ur vildanden, och ingrenas i Lammet-anden, så att vi har lammviljan,

lammsinnet, lammhjärtat. Kort sagt: Lammets ande. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än andefrälsningen: ”*Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.*” (Rom 8:9)

Och att ha Lammets ande, det innefattar mycket mer än vad de flesta tro. Ty det innebär att ha de sju kraftandar, varav hans ande består. Och dessa andar är till sitt väsen segerandar, aldrig nederlagsandar. Så långt jag övervinner så långt har jag dem, och så långt jag övervinns så långt saknar jag dem. Jag måste alltså:

Med **Vishetens** kraftande övervinna det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande.

Med **Förståndets** kraftande övervinna oförståndets kraftande.

Med **Rådfullhetens** kraftande övervinna rådlöshetens, försagdhhetens och den sataniska listens kraftande.

Med **Starkhetens** kraftande övervinna den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande.

Med den levande **Kunskapens** kraftande övervinna den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande.

Med **Fruktans** kraftande övervinna lättsinnets, tungsinnets och trotssets kraftande.

Med **Rättfärdighetens** kraftande övervinna orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande.

Och detta sjusidiga övervinnande *måste* komma till stånd. Ty så sammanknyter Lammet mitt övervinnande med sitt: *Den som övervinner ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har övervunnit och sitter hos min Fader på hans tron* (Upp 3:21). Han har alltså inte övervunnit i mitt ställe, så att jag ska *slippa* att övervinna, utan så, att jag ska *kunna* övervinna genom honom.

Och detta övervinnande kommer inte till stånd som genom ett trollspö, så som många går och väntar och under tiden bara flyter med i nederlagsanden. I så fall ska du få gå och vänta förgäves.

Nej, Lammet ger sig åt en människa såsom mat och dryck: *Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod har ni inte liv i er. Jag är det levande brödet. Den som äter av det brödet ska leva i evighet.* (Joh 6:53, 51). Men att äta Lammet, det är inte att förhålla sig till honom som en påse, i vilken man ska ösa och stoppa allting. Utan det är att inbegära, inkänna, intänka, invilja, inhjärta, insjåla, inkrafta och

införstå honom, smälta, omsätta, inöva och utöva hans segerande i fyrsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i livet. Här flyger inga stekta sparvar i munnen. Vill du gå och drömma dig fram över och utanför dina jordiska plikter som för simpla för dig, då dunstar du bort i din ande. Hoppa du över livets ”vardaglighet”, då hoppa du i galen tunna. Nej, än en gång: arbeta med fruktan och bävan på din själs frälsning (Fil 2:12–13). Ty hon måste sekundligen frälsas genom sekundligt övervinnande.

I början blir det många och bittra nederlag – ända tills du har stängt av dig alla vilddjurshornen och antagit lammhornen – ända tills Lammet fått i grund krossa dina själviska kraftandar – ända tills allt själviskt löpande och farande upphört. Så att hela ditt liv samlar sig blott i detta enda: att släppa ditt själviska själv och förbli lammsjälvet i Lammet.

Och särskilt under din svaghetstid får du erfara ställföreträdarens oändliga nåd. Ty Lammet står ”inför Guds ansikte för vår skull” (Heb 9:24). Och med sin fullkomliga segerande, som är försoningsanden, överskyler han din ofullkomliga segerande och griper dig barmhärtigt och ömt där du ligger övervunnen och nedslagen i de mörka djupen, och reser dig upp.

Alltså: gren, gren i Lamm-Lejonet! Där ligger det. ”*Förbli i mig, så förblir jag i er. Utan mig kan ni ingenting göra*” (Joh 15:4–5).

3

Det tidsenliga Lammet

Lamm och vilddjur är varandras motsatser. Då Kristus liknas vid ett lamm, ställs han i den allra skarpaste motsats till vilddjuret.

Lammet är den himmelske anden i människogestalt. Hela hans betydelse ligger i hans ande från ovan.

Vilddjuret är den jordiske och underjordiske anden i människogestalt. Hela dess betydelse ligger i dess ande från nedan.

Lammet och vilddjuret är alltså de skarpaste motsatser som finns. Ty de är himmelsk och jordisk ande, Guds och Satans ande.

På denna motsats hänger kristendomens tillvaro på jorden. Den ska därför sekundligen, oryggligen och intill blods hållas vid makt i lära och liv. Ty annars flyter kristendom och värld tillsammans. Och det är just detta de har gjort. Och denna blandning är skökan, som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina

och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförelsen i vårt världsrrike.

Lammet ska vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då, när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande, som Lammet vill och måste ge i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande, som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla, men den *stannar* aldrig vid det gamla, gör den det så dör den. Den måste ”ta fram nytt och gammalt”, det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står, även det, under utvecklingens omutliga: ”Rulla!”

Det i sanning ”moderna” evangeliet är alltså det som kommer med en förnyad kraftande, den som avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderne världsanden.

Detta är oemotsägligt. Och därav ser vi två saker:

– dels att en stor del av den gamla levande kristendomen inte är tidsenlig, ty den besitter inte den kraftande genom steget-ut-frälsningen som tiden kräver.

– dels att en stor del av den s.k. moderna kristendomen inte alls är modern, utan mycket gammalmodig. Hela den ”moderna vänstern” är blott den moderna skökan. Ty den absoluta motsatsen mellan Lammet och vilddjuret hålls inte heller där vid makt. Man smetar evangelium även där på djuret, i stället för att döda det med evangelium. Det nya består blott däri, att man mera nosigt och fräckt tar vilddjuret, den moderne världsanden, i försvar och omstöper läran efter hans smak.

AL sid 116–119 (pdf Kap.4 sid 5–7)

ANDRA DELEN

Lammets död

Då Lammet hade mottagit världsboken och därmed övertagit världens styrelse och frälsning, föll de 4 varelserna och de 24 äldste ner inför Lammet och sjöng en ny sång: ”*Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarrike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden.*” (Upp 5:9–10)

Detta är alltså hela den kerubiska skapelsens lovsång över Lammets död. Och märk nu de

tjugofyra äldstes ord: ”*Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad.*”

Men nyss sa en av dessa äldste att Lejonet är värdigt att öppna boken, **för han har övervunnit.**

Alltså: först läggs Lammets värdighet i *övertagandet* – strax därpå läggs samma värdighet i *slaktandet*.

Vad är det då som de besjunger i Lammets död? Svar: övertagandet under slaktandet. Inte lidandet i och för sig prisar de, utan den övertagareande, den segerande, med vilken han genomgick lidandet. Det ser vi ju tydligt.

Och detta övertagande in i döden framhävs med en så väldig kraft och skärpa, att först får ett särskilt djur, lejonet, tjäna som bild för detta och därmed anslå själva grundtonen och visa upp själva grunduppgiften i hans liv och död. Och strax därpå får själva Lammet i den högst besynnerliga, nästan vidunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon skarpt och iögonfallande framhäva samma sak.

Sålunda: ett lejon som övervunnit det rytande vildlejonet jämte båda dess tjänstevilddjur, eller en sjufaldig horn- och ögonande, d.v.s. kraftande, som övervunnit 22-hornsanden vilken är det ondas hela kraftande — det *är* vad hela den kerubiska skapelsen inlägger i Jesu död. *Det är också* vad vi ska lägga in och besjunga i den. Och ingenting annat.

Där står ett segerrikt kungslejon eller en segerrikt, sjufaldig tron-ande i Lammets död. Det är värdet, kraften och makten i hans död.

Här har vi alltså den enkla och säkra grundlinjen, *andelinjen*, lejon-lamm-andelinjen, genom livet, döden, uppståndelsen, himmelfärden och upp på tronen. Den ska vi följa. Ty släpper vi den, då bär det ned i de andelösa, köttsliga skökolärorna, som fördärvar alla jordens folk. Ty skökan är den oandliga andligheten eller den andliga köttsligheten, som smittar ner hela världen.

1

Vilddjuret är världens synd

Ty vilddjuret är den förvildade, själviske och upproriske människoanden, som nedsjunkit i och *under* det skapade och tillber det som sin Gud. Och denne ande älskar och försvarar sitt *underjordiska* liv, alldeles som vilddjuret i skogen kämpar för sitt liv.

Vilddjuret är det själviska jaget eller köttet, vars innersta och djupaste livsväsen är fiendskap

mot Gud och hans bud (Rom 8:7–8) och hans heliga. Genom detta hat är människoanden ingrenad i själva avgrundsdjurets stam-ande, vars hela liv är just detta tresidiga hat.

Och detta hat, som är den glimmande drakelden på botten av varje vildhjärta, är människans utsägligt djupa och hemska förvildning. Och hur djupt det arga och ettriga djuret sitter, och hur seglivat det är, det får Herrens heliga länge erfara. I förargelsens natt-tider vill det gärna blixtra av bitterhet mot Gud i deras andes djup.

Och just emedan synden är denne djupt förvildade djurande, lägger Paulus i den följande versen (8:9) frälsningens hela tyngdpunkt i **ombyte av ande**, i utbyte av kött- eller vilddjursanden mot Kristus ande. Det är ingen ”smetfrälsning”, det.

AL sid 122–124 (pdf Kap.4 sid 5–7)

3

Vilddjuret är världens straff

Ty då världen trots samvetets varningar ville bli djuret, då överlämnade Gud henne åt vilddjurets våld. Och att vara lämnad av Gud åt djurets, syndens, förvildande och förhärjande makt, det är den andliga döden, eller den *döde* anden, det inre fördärvet, lagens inre förbannelse, vilket allt är *straffet* i dess andeväsen och kärna.

.... Likasom synd och skuld är ande, så är också straffet innerst en ande. *De är synd-, skuld- och straffanden*. Du ser alltså att Paulus har goda skäl för andeombytets frälsning. Ty här räcker ingenting mindre än en ny ande (Rom 8:2). Men skökan reder sig gott det bytet förutan.

Och då världen, trots varningar i samvetet och i Skriften och från Herrens heliga i alla tider, ändå ville bli smetfrälst, då satte Gud henne under skökans toffel, kjolregemente och evangeliska sminkburkar. Och att vara överlämnad åt hennes tjusande och förföriska orm-makt, det är en högre grad av straff död. Ty att ligga under lejonbjörnleopardens makt, det är den andliga döden rätt och slätt. Men att ligga under lammormens makt, det är *den död* som går i döden *därpå*, att den inte är död, utan liv.

Och då nu synd, skuld och straff är ande, så följer därav att de aldrig kan *lidas* bort. De kan blott *levas* bort i lidandet genom en överlägsen god ande. Därav kommer det sig, att Skriften lägger hela vikten på Lejonets eller Lammets övervinnande in i döden.

I Lammets död står ande mot ande. Det är en tvekamp mellan två riksandar om riket, mellan två världsandar om världsherraväldet. På korset väger det mellan plågad lammande och kväljande vilddjursande. Där står gott mot ont i sina centrala livsväsen, som är ande från ovan mot ande från nedan.

AL sid 126–129 (pdf Kap.4 sid 11–13)

III

Lammets lidande

1

Vrede och nåd

”Detta är er stund, nu råder mörkrets makt.” (Luk 22:52–53).

Långfredagen är alltså de mörka makternas dag, avgrundsdjurets, havsdjurets och jorddjurets dag, en vilddjursdag.

Och en sådan dag är en Guds vredes dag. Ty då brinner Gud i sitt tempel och inhöljer sig i röken från sin härlighet och makt, och ingen kan gå in i templet, förrän vredens plågor är fullbordade (Upp 15:8). Detta känner du igen från *din* mörka dag, *din* långfredag.

Då Gud stänger dörren till sig, då springer alla onskans dörrar upp. Då Gud går in, går vilddjuret ut. När Gud fördöljer sig, då kommer i dagen vad i hjärtat bor. Så får mörkret makten.

Gud övergav både Lammet och judafolket. Och så blev det uppenbart vad bådadera verkliga var. Då han övergav Lammet, kom *Lammet* i dagen i hela dess kraft. Och då han övergav folket, kom *vilddjuret* i dagen i hela dess kraft.

I denna vredeseld befanns Lammet vara ”silver och guld”. Och inför detta rena silver och guld stod vreden maktlös och kunde alltså inte bli en vrede mot Lammet. Den verkade blott mognande, fullkomnande, *födande*.

Ty långfredagens vrede är Guds *födslokval*, i vilka han fullfödde Lammet. Gud var nämligen ”i *Kristus*” den övergivne, ”och försonade världen med sig själv” (2 Kor 5:19). Herren Sebaots ande utförde försoningen. Och hans ande kan lida (Jes 63:10; Ef 4:30).

Och Lammet tog Guds vrede såsom sina *födslokval*, vilka förde honom fram till fullkomningen.

Lammet tvingade vreden att föda vredens avvärdare: Lammets fulländade människoande, över vilken inte Guds vrede utan Guds välbehag måste vila.

Lammet tvingade syndanden att ”föda” sin överman: den sjudidige kraftanden, som så blev försoningsanden.

Lammet tvingade skuldanden att ”föda” sin baneman: den sjudidige oskuldsanden, som så blev försoningsanden, lösenanden.

Lammet tvingade straffanden att ”föda” sin förgörare: ostraffbarhetsanden, som så blev försoningsanden, gottgörare-anden.

Lammet tvingade döden att ”föda” sin död: livet

– tvingade förbannelsen att ”föda” sin undergång: välsignelsen

– tvingade hela världariket att ”föda” gudsriket

– tvingade vilddjuret att ”föda” Lammet

– tvingade den starke att ”föda” den starkare

– tvingade helvetet att ”föda” himlen

– tvingade allt ont att ”föda” allt gott

– tvingade långfredagens mörker att ”föda” påskdagens ljus”.

Och allt detta tvång åstadkom han blott genom att i allt stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Just så tvingade han allt att arbeta på hans egen och därmed på hela världens frälsning.

Just så utvecklade han hela den omätliga andekraft, inför vilken alla onda andekrafter segnade ned. Så tog han makten från mörkrets makt. Och detta allt blott genom att stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Och så blev vredens dag en nådens dag.

AL sid 139–142 (pdf Kap.4 sid 19–21)

2

Andevattnet

Ande är som vatten (Joh 4:13–14). Och när två vatten möts, ingår de i varandra. På samma sätt två andar. När de möts, ingår de i varandra. Det känner du. När du träffar en god ande så intränger han i dig, och det ända till botten i din ande, och han genomtränger varje droppe i din ande så att det känns så ljuvt och så gott i hela din varelse. Och när du träffar en ond ande så intränger han i dig, och det river och svider i hela din varelse. Du fick vilddjuret inte blott *på* dig utan i dig.

God ande är sött vatten, ond ande är bittert vatten (Jak 3:10–11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bli en ond, en bitter ande. Det känner du. Möter du ont med ont, då har *han besegrat dig*. Möter du ont med gott, då har *du besegrat honom*.

När Gud ”överger” en god människa, då tar han sin kännbara andesötma ifrån henne, och hans ande finns då till hos henne blott som det fördolda stödet i kerubväsendets rot. Och *att* han överger henne, beror därpå att hon är ofullkomnad och måste fullkomnas i lidande. Men en ofullkomnad och övergiven ande är just en för den onde anden öppen och blottställd ande. Och det i samma mån som övergivandet är djupt. Ty då inströmmar i henne den bittra anden i motsvarande grad och kraft. Det känner du.

Så Lammet på korset. Men i oändligt högre grad än vi kan erfaras. Ty han är den människoande, i vilken alla människoandar är skapade och i vilken de alla har sitt första skapelsebestånd (Kol 1:16–17). Han är även den *urpingsstliga* stammen, i vilken alla människor sitter utgrenade i kraft av den första skapelsen. Och såsom sådan stod han ofullkomnad till sitt andra stamväsen och övergiven av Gud, och därmed öppen och blottställd för hela den fasansfulla världs- och avgrundsfloden av Satans, havsdjurets och jorddjurets dödligt hatfulle ande. Och emedan han ännu var ofullkomnad, kunde han inte utestänga den. Ty det kan blott en fullkomnad ande, hos vilken möjligheten till synd och därmed möjligheten till frestelse är för evigt avskurna. Och han *ville inte* utestänga den. Han hade i Getsemane på sant människovis tillkämpat sig den fullt undergivna viljan att dricka bågaren med det bittra vattnet. Och han mottog den med firsidig förstabudskärlek till Fadern och med tusenfaldig andrabudskärlek till hela mänskligheten, som han stamvis bar uti sig.

Och så drack han det bittra vattnet. Och så genomträngde detta andevatten hela hans ande och därmed hela hans själ och kropp på varenda punkt. Han blev totalt uppfylld av all världens bittra synd-, skuld- och straffande. Han fick hela världs vilddjuret inte blott på sig utan i sig, så att han i viss mening *var* vilddjuret för oss. Så gjorde nämligen Gud honom till synd för oss, han insläppte all världens syndande i Lammets ande. Så var han en förbannelse för oss, ty Gud insläppte all världens förbannelse-, döds- och straffande i honom. Så hängde han på korset som en orm, d.v.s. full av vår ormande med all vår ormgiftsplåga (straffplåga) i sig (2 Kor 5:21; Gal 3:13; Joh 3:14).

... Hur gjorde nu Lammet med denne dödligt hatfulle vilddjursande? Jo, han mottog bågaren lammvilligt, drack den lammundergivet, svalde den lammstillta, led den lammtåligt och upplöste

den lammuthålligt i sin andes inälvor, alldeles som på det lekamliga området inälvorna upplöser, oskadliggör och avför ett lekamligt gift. Genom detta orubbliga lammstånd *förblev* hans ande sötvattnet som besegrade bittervattnet. *Så, så* övervann han. Det är Lejonet som övervann vilddjurs-lejonet. Det är Lammet med sju horn och sju ögon, den sju sidige kraftanden, som övervann den sjuhövdade vilddjursanden eller den 22-hornade kraftanden. — *Så* smakade han döden för alla. Så blev döden **stamvis nersvald** i segern eller **uppslukad** i segern (1 Kor 15:54). *Så* verkställde han genom sig själv en rening från synderna (Hebr 1:3). *Så* helgade han sig själv för oss, på det att vi måtte vara helgade i sanningen (Joh 17:19).

AL sid 145–147 (pdf Kap.4 sid 23–24)

3

Lidandesfrestelsen

Gudsövergivenheten är alltid en knut av allsidig svaghet. Den omfattar ande, själ och kropp och därmed hela den yttre världen och livets alla förhållanden. Hela den jordiska tillvaron står övergiven och försvagad. Allt är andelöst. Ingenting bär upp, men allting drar ned. Detta känner du till.

Så Lammet. Han stod övergiven av Gud. Och därmed var han allsidigt övergiven. Även kropps- och själskrafterna sviktade. Han dignade under korset. Nattvak, gissling, örfilande, ansiktbespottning, gyckelmakeri och begabberi, blodförlust och själskval uttömde de naturliga krafterna. Och vart han vände sitt öga, sökte han förgäves Faderns blick. I stället möter honom vilddjuret överallt. I allas blickar ser han all världens synd-, skuld- och straffande. Även lärjungarna var djuret, då de förargades över hans död och väntade *omedelbart* ett jordiskt messiasrike. Allt är övergivet av Gud, och allt är så innerligt enigt om att dra ned. All ond ande samlar sig som det kolsvartaste moln kring den korsfäste *svage* (2 Kor 13:4). Allt utandas förbannelsens ande över och in i hans andefattige ande. Allt räcker dödens bågare. Allt står i *försvagad* och i *försvagande* ande.

Och här var fara å färde för Lammet. Och den var lidandesfrestelsen. Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att *förvekna* eller *förhårdna*. Andeförvekning är lidandets vänsterfara. Andeförhårdning är lidandets högerfara. Den förra är det förtvivalade *vemodet* (den begynnande andegråten), som

bortkastar tron och uppger hoppet och sätter sig ”tjuriskt” fast i en syndig självtagen svaghet. Den senare består i det förtvivalade trotset (andens tandagnisslan), som ”lejoniskt” sätter sig fast i en syndig självtagen kraft och rasar emot Gud. Detta vemod och detta trots är den tvåsidiga *förargelsen*, de båda gapen till avgrunden. De fortsätter nedåt i det bottenlösa djup, som Lammet just kallar ”gråten och tandagnisslan”.

Dessa två förargelsegap är de gestalter, som *synden mot den helige Ande* antar i lidandet. Därför känner du alltid, när du pjunkar och misströstar eller förbittras och förhårdnar, *skarpa* varningar av Anden. Ty här står du inför den eviga döden. Och du kan med uppsåtligt vemod och uppsåtligt trots *tvinga* Anden att släppa det fördolda men fasta greppet kring din andes rot. Och släpper den handen, då är du släppt. Och då bär det nedåt i evig död redan i detta livet, med ömsom gråtande ömsom gnisslande ande.

Lammet frestades i *allting* liksom vi. Alltså frestades han också till synden mot den helige anden, nämligen mot den över honom vilande sjufaldige anden. Och liksom den synden är den farligaste för oss, så var den också den farligaste för honom. De två förargelsesdjupen var just hans dödsfara. Det var om frälsning från den han bad och åkallade med starkt rop och tårar. I Getsemane snuddade han vid den, då han bad om att få slippa bågaren, och då ångesten var nära att strypa honom. Och i den stunden då han klagat: ”min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” (Matt 27:46) då står han alldeles på brädden av de bottenlösa djupen.

Mellan detta vänsterdjup och detta högerdjup, som är tjurförvildningen och lejonförvildningen i fulländade gestalter, låg den *smala, smala* spången. Och den spången var Herren Sebaots ande, den nu fördolde anden, övergivare-anden. Just i denne ande som nu syntes ingenting vilja göra, måste även nu såsom hittills allting göras. I den anden måste nu Lammet ta trons torra fäste och samla in sin ande, själ och kropp just i den hand, som varken sågs eller kändes. På denna smalsmala andespång, på denna hårfina kraftlinje mellan den eviga dödens bråddjup måste han nu balansera sig fram. Och detta i sin gränslösa svaghet och med all världens synd-, skuld- och straffande över och i sig såsom var den *hans* ande.

Här står pinofrestelsen, som är otrons svindelsugning ned i vänsterdjupet och

svindelsugning ned i högerdjupet. Och här har vi ett bibelord, som enkelt och djupt ställer saken inför oss just i dess centrala andeväsen. Och det lyder så: **”Han har genom den evige Ande framburit sig själv som ett felfritt offer åt Gud”** (Hebr 9:14). Här står han alltså i anden. Med sin ande, som nu var den övergivne människoanden, all världens stam-ande, grep han det evigt avgörande greppet i Herren Sebaots fördolda ande. Och så bar han sig själv felfri, ande-, själs- och kroppsren, sötvattensren, utan minsta steg till höger eller vänster, *rätt fram till Gud*. Så följde han andelinjen troget till slut.

Just detta hans fullpinade, fullfrestade, fullskolade, fullfödda, felfria, till Gud framburna: **”sig själv”** – just denna fulländade, fullkomnade andeperson, Jesus-människan, är **offerlammet** för världens synd. Han offrade för världens synder, ”då han offrade **sig själv**”, **sig själv, sig själv** (Hebr 7:26–27). I detta felfria människosjäl ligger alla människosjäl stamvis inneslutna. I detta stamsjäl fick Gud alla människosjäl stamvis rena tillbaka. Detta stamsjäl är försoningen.

Allt i himmel och på jord måste göras i Herren Sebaots ande, om det ska bestå inför Gud. I den anden hade Lammet gjort allt i livet. I den anden gjorde han allt i döden. I den anden bar han sig själv och därmed alla själv sekundligen i liv och död fram till Gud. I den anden *var* och *förblev* han den allt övervinnande, över allt sig höjande människoanden, *frambärareanden*. I denna frambärareande, offerande, ligger hans livs och döds hemlighet – *där* ligger tyngdpunkten. Och där ska vi låta den ligga.

AL sid 149–152 (pdf Kap.4 sid 25–27)

TREDJE DELEN

3

Skökans Lamm

..... Här har vi det ”juridiska straffvikariatet”. Och här ser vi strax det ödesdigra misstaget. Man betonar Kristus verk mera än hans person, alltså tvärtom mot vad den äldsta församlingen gjorde.

.... Lösepenningen är inte den människan Kristus Jesus, själva personen, utan personens lidandesmassa som tänks ha vägt upp alla evighetens kval.

Här finns ingen blick för det personliga, för Lammets heliga historia, för hans skolgång, fullkomning eller födelse på korset, för hans

personliga utveckling från frö till frukt. Han står här blott som en lidandesmaskin, på vilken Gud tänks expediera alla evighetens plågor på några timmar, så att evighetens straff är sammandraget till några timmars straff, varvid Gud inte tyckes märka att han just genom denna sammandragning upphävt det eviga straffet. Ty dess fasansfulla udd ligger just däri att det är *evigt, är utan ände*. Men här fick det ände och blev alltså ett förfalskat evighetsstraff. Vilka fula saker man påbördar Gud!

Långfredagen blir alltså här ingen skapelsedag, på vilken Gud i barmhärtig dom skapar *försoning sanden*, den all synd-, skuld- och straffande övervinnande lejon-lammanden, utan en ”yttersta domedag” på vilken han uttar all världens evighetsstraff intill sista skärven på Lammet. Och så kommer den yttersta dagen, och då uttar han än en gång ett evigt straff på de fördömda. En förskräcklig Gud till att ta betalt! Och som tycks blott tänka på straff, först och sist och framför allt!

Men se nu Lammet. På korset hade han all världens synd-, skuld- och straffande i sig, så innerligt inblandad i hela hans varelse som två blandade vatten. Och den anden förde honom intill de båda förargelsegapen och sökte, understödd av avgrundsdjurets kraftande, med hela sin plågo- och frestelsemakt störta honom i dem. I den anden som var all världens och helvetets hat-ande mot Gud, hade han själva fröet till evig synd och därmed till evig död i sig. Och just nu ville detta frö växa upp inom honom i förargelsens vemod och trots. Och nu gick allt ut på att döda eller övervinna det. Och han åt upp det och drack ut det och led det förförande giftet och upplöste och avförde det. — *Så* hade han det eviga helvetet i sig, men såsom en fasansfull *möjlighet*, såsom ett *frestelse- och upplösningskval* som kunde slå över i ett evigt helvete. *Så* led han den eviga synden och döden i deras utesägligt kväljande, spännande och frestande *möjligheter*, i deras *frö-verkligheter*. Men det är en oändlig skillnad mellan att så lida *av* och *inför* den eviga döden, och att vara med om den såsom fullväxt och fullmogen straffdöd. — Och just här vid den eviga dödens bråddjup satte han genom sin segerande detta bergfasta: **”Stopp! Stopp!”** som du känner i försoningsandens räddande grepp kring din ande, då du håller på att stupa i de fasansfulla tjur- och vildlejon djupen.

O, Guds Lamm, Guds Lamm! — ha tack!

AL sid 194–198 (pdf Kap.4 sid 53–55)

Frågor för samtal om Lejon-Lammet

Kapitel 3 "Lejonet"

1. Vad menar Wetterlund med "självbevarelsens världsgrundlag, som Gud inskrivit i allt skapat"?
 - Håller jag med?

2. Vilken grundläggande uppgift hade Kristus som "Lejonet av Juda"?
 - Vad övervann Kristus på korset?

3. Vad betyder Kristus övervinnande för mig?
 - Hur blir jag delaktiga i Kristus övervinnande?
 - Vad kommer jag att möta och hur kan jag övervinna det?

4. "Så blir du oförmögen att synda (1 Joh 3:9)" skriver Wetterlund. Vad menar han?
 - Instämmer du?

Läs mer om vad Wetterlund skriver om övervinnandet i Andens Lag, kap 9 "Övervinnandet och dess löften". Han skriver att: "syndfritt övervinnande finns icke på jorden". Se sid 674–675 och 829, pdf kap 9 sid 2–3 och sid 93–94.

Kapitel 4 "Lammet"

1. Wetterlund skriver: "Himmelriket är templet. ... Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande ochså är det klart att Lammets hela betydelse ligger i anden."
 - Vilken biblisk grund har Wetterlund för detta?
 - Vilken uppgift hade Kristus, Lammet?
 - Vad ska jag lägga märke till?

2. Varför steg Lammet i mitt ställe?

3. Vilken rustning behövde Lammet?

4. "Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden."
 - Varför?

5. Vad innebär det för mig att ha Lammets ande?

6. Vad betyder för mig "ställföreträdareskapets oändliga nåd" i Lammet?

7. Wetterlund skriver att Lammet ska vara "tidsenligt". Han menar inte riktigt detsamma som vi vanligtvis lägger i ordet.

– Hur ser Wetterlund på ett tidsenligt Lamm?

8. Vad ska jag lägga in och besjunga i Lammets död?

9. För Wetterlund är begreppen "andebyte" och "nyfödelse" mycket centrala och viktiga. Han sätter dem mot andra uttryck som "smetfrälsning" och "andetom frälsning".

– Förstår jag vad han menar?

– Håller jag med?

– Egna erfarenheter eller synpunkter?

10. "Likasom synd och skuld är ande, så är också straffet innerst en ande."

– Vad menar Wetterlund?

11. "Ty långfredagens vrede är Guds födslokval, i vilka han fullfödde Lammet."

– Vad menar Wetterlund?

12. "God ande är sött vatten, ond ande är bittert vatten (Jak 3:10–11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bli en ond, en bitter ande."

– Känner jag igen mig i den liknelsen?

13. "Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att förvekna eller förhårdna."

– Känner jag igen den lidandesfrestelsen?

– Hur övervann Lammet lidandesfrestelsen?

14. Hur ska jag skilja på det äkta Lammet och det förfalskade, "skökans lamm"?

15. Då och då har predikanter framträtt och undervisat att Jesus har dött den eviga döden, "gått till helvetet" i vårt ställe (JDS-läran).

– Vad säger Wetterlund om den läran? (*Ej med i texturvalet, men läs: Andens Lag sid 197–199, 202, pdf Kap. 4 sid 54–55, 57*)